

Скълъбгърци Плезънт

СМЪРТТА НА СВЕТАЛИНАТА

СОФИЯ, 2015

Derek Landy
SKULDUGGERY PLEASANT THE DYING OF THE LIGHT
copyright © 2014 Derek Landy
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ
СМЪРТТА НА СВЕТЛИНАТА

Артлайн Студиос 2015
Всички права запазени.
Автор: Дерек Ланди
Превод: © 2015 Майре Буюклиева
Редактор: Мартина Попова
Корица: Галина Василева
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
www.facebook.com/ArtlineStudios.LTD
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-040-1

Тази книга е посветена на мен.

Дерек, без теб нямаше да съм там, където съм сега.

Думите не могат да изразят колко много ти дължа за светлия ти пример – за мъдростта ти, за остроумието, за силната ти интуиция и още по-голяма интелигентност, за вкуса ти, за силата ти, за твоята почтеност и скромност. Няма да споменавам благотворителната ти дейност, нито политическата ти ангажираност, да не говорим за природозащитническата ти дейност, в която си вложил сърце и ум. И не защото не говориш за това, а защото и никой друг не го прави.

Научи ме как да бъда по-добър човек.

Амии... научи всички ни на това.

*Не си отивай кротко в тъмнината!
Пред здрача да беснее старостта!
Вий, вий срещу смъртта на светлината!*

Дилън Томас
(превод: Александър Шурбанов, 1990 г.)

1.

МИЙК РИДЖ

Пет сутринта, Дани е станал, бавно се измъква от леглото и с полуотворени очи стъпва с босите си крака върху дъсчения под. Да ставаш толкова рано е по-гадно през зимата, когато студът заплашва да те върне обратно под завивките. Зимите в Колорадо са нещо, от което трябва да се пазиш, както би казал скъпият му, покоен татко, а Дани не е от тези, които биха спорили със скъпия, покоен татко. Но пък летата са топли, затова сяда на ръба на леглото, без да трепери и след една безчувствена минута се насилва да отвори широко очи, изправя се и се облича.

Слиза долу и слага кафето, докато отваря магазина. В пет и трийсет всяка сутрин, без неделите, Смесеният магазин отваря и е готов да обслужва клиентите. Така беше, когато Дани беше малък и родителите му се занимаваха с магазина, така е и сега, когато Дани е на дваайсет и седем, а родителите му са студени и безмълвни, положени един до друг в

земята. В по-сентименталните си дни Дани обича да мисли, че и мечтите му са погребани заедно с тях, но знае, че е несправедливо. Опитва да стане музикант, премести се в Ел Ей и сформира банда, а когато не се получи както му се искаше, се прибра тихомълком къщи, за да се заеме със семейния бизнес.

Отказа се и нямаше кого да вини, освен себе си.

Към шест сутринта Мийк Ридж вече е буден. Хората се отбиват на път за работа и той си бърби с тях, но не и с лекотата, с която беше известна майка му. Когато беше жива, можеше да говори за всичко и във всеки момент беше готова да присвие очи и да се размее. Баща му беше по-премерен, по-резервиран, но хората все пак го харесваха достатъчно. Дани не знае какво мислят за него – несбъднатата рок звезда, която изгря едва завършила училище, а след няколко години се прибра с подвита опашка. Вероятно това си и мислеха.

Ранната утрин преваля в същинска сутрин, а тя разперва криле и се превръща в горещ, напечен от слънцето следобед. Освен ако няма някой клиент, който да тършува по рафтовете, Дани стои при вратата, със студена кола в ръка и наблюдава как минават колите по главната улица, гледа минувачите, които изглеждат сякаш имат дела, които трябва да свършат или места, на които трябва да отидат. Някъде до към три часа, работата се засилва, както обикновено, а това го държи зает и скрит от слънцето, докато най-сетне вдига глава и вече е станало седем вечерта и любимото му време от седмицата.

Изважда списъка, макар да не му е необходим, само, за да се увери, че не е пропуснал нещо. Когато приключва, пълни две големи пазарски чанти – от тези платнените за многократна употреба, не хартиени, нито полиетиленови. Заклучва, слага торбите на седалката до шофьорското място на стария очукан Форд и излиза от Мийк Ридж със свален прозорец, понеже климатикът му не успява да свърши цялата работа с разреждането на събралата се в купето жега. Пътят се стес-

нява, а той вече се поти леко и докато следва извивките на прашния друм, вече усеща струйката пот, която се стича по гърба му между лопатките.

Най-накрая стига до една заключена порта и чака там на включен двигател. Не излиза, а натиска бутона на интеркома. По едно и също време, всяка седмица, той е тук и тя го знае. Скрита нейде из дърветата или храстите, камера фокусира върху лицето му. Беше спрял да се опитва да открие къде е. Просто знае, че е там. Портата щраква, отваря се бавно и той влиза с колата.

Бившият собственик на фермата беше починал, когато Дани беше тийнейджър, сградите се бяха поддали на разрухата, а нивите – стотици акри земя, бяха обрасли с бурени и треволяк. Сега нивите са се превърнали в ливади – тучни, огромни и зелени, а сградите или са основно ремонтирани, или построени изцяло наново. Около имота има ограда – твърде висока, за да я прескочиш и прекалено здрава, за да се промушиш през нея. Навсякъде има скрити камери и всяко нещо, до последното, е опасно с аларми. Историите за новата собственичка на фермата заляха Мийк Ридж като приливна вълна, когато се нанесе и оттогава бурните води така и не стихват.

Някои разправят, че е актриса, която е преживяла някакъв удар или пък богата наследница, която се е отказала от лъскавия живот на фамилията. Други предполагат, че е от защита на свидетелите или пък вдовицата на европейски гангстер. Приливната вълна остави след себе си езерца и потоци от клюки, в които свободно плаваха и лудуваха всякакви слухове и истории, че и откровени лъжи, а Дани се съмнява дали някоя от тях се доближава и на йота до истината. Не че той знае каква е истината. Новата собственичка на фермата е почти същата загадка за него, както и за всички останали от градчето. Единствената разлика между него и тях е, че той се среща с нея веднъж седмично.

Спира пред къщата. Тя седи на един люлеещ се стол, ис-

тински люлееш се стол, в сянката на верандата – нещо, което обича да прави през повечето топли вечери заедно с кучето си, свило се на кълбо до нея. Той изважда торбите с пазара – по една във всяка ръка – и се качва по стълбичките, докато тя оставя книгата, която чете и се изправя. Изглежда на около деветнайсет или там някъде, с тъмна коса и тъмни очи, но живее тук повече от пет години вече, а не се е променила изобщо, така че предполага, че е към двайсет и четири или нещо такова.

Хубавица. Истинска хубавица. Има една единствена трапчинка, когато се усмихва, а това вече не е рядка гледка. Краката ѝ са дълги и силни, с хубав тен под срязаните дънки, обути в протрити туристически обувки. Тази вечер е облечена с тениска без ръкави, надписана с името на някаква група, за която не е и чувал. Има татуировка на лявата си ръка – от рамото до лакътя. Някаква племенна рисунка, може би. Странни символи, които приличат почти на йероглифи.

– Здравсти – поздравява той.

Ксена, немската овчарка, която никога не се отдалечава от нея, изръмжава срещу него, оголвайки зъби.

– Ксена, на място – казва тя тихо, но с острота в гласа. Ксена спира да ръмжи, но очите ѝ не изпускат гърлото на Дани от поглед. – Подрани – обажда се тя отново, фокусирайки най-сетне вниманието си върху него.

Дани вдига рамене.

– Мързелив ден. Реших да си дам малко почивка. Едно от предимствата сам да си си шеф, нали знаеш?

Тя не отвърща. За момиче, което живее тук само с кучето за компания, не е от тези, които владеят изкуството на разговора.

Отваря мрежестата врата, после вътрешната и го кани да влезе. Той внася продуктите, а Ксена го следва по петите като въоръжена охрана. Къщата е голяма и стара, и светла, и чиста. Много дърво. Всичко е тежко и солидно, от онова солидно, дето можеш да се хванеш за него, за да не отлетиш. Дани

понякога се чувства по този начин, сякаш скоро ще отлети на някъде и никой няма и да забележи.

Поставя покупките на кухненската маса, вдига очи да каже нещо, но осъзнава, че е останал сам с кучето. Ксена седи на задните си крака, с вирнати уши, неподвижна опашка и го наблюдава внимателно.

– Здравсти – меко ѝ казва той.

Ксена ръмжи.

– Ето – обажда се тя точно до него и Дани подскача, после бързо се извърта към кучето, за да не вземе внезапното му движение за агресия. Но Ксена си седи там, вече не ръмжи и изглежда напълно невинна и незаинтересована.

Дани се усмихва стеснително и взима парите, които му се подават.

– Съжалявам – казва. – Винаги забравям колко безшумно се движиш. Като призрак.

Нещо в начина, по който го погледна, го кара да съжалява за избора на думи, но преди да се опита да оправи нещата, тя вече разтоварва торбите.

Той се изправя неловко и си казва да мълчи. Вече знае каква е процедурата. Докато тя се занимава с прибирането на продуктите, ще го попита с най-неангажиращ тон:

– Как са нещата из града?

– Добре – отвръща Дани, понеже това казва всеки път. – Нещата са спокойни, всичко е добре. Ще има откриване на Старбъкс на главната. Ета, собственичката на кафенето на ъгъла, не е много щастлива и се опита да организира градски съвет, за да го спре. Само че никой не отиде. Хората искат Старбъкс, мисля. И не харесват особено Ета.

Тя кима, сякаш я интересува, а после пита, както той вече очакваше да го попита:

– Нови физиономии?

– Само обичайният поток от хора, дето минават.

– Никой не е питал за мен?

Дани поклаща глава.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

– Никой.

Тя не отговаря. Не се усмихва, нито въздъхва, нито пък изглежда разочарована. Просто въпрос, на който трябва да има отговор, факт, който трябва да потвърди. Той никога не попита кого чака или кого очаква и дали е хубаво или лошо, ако някой се поинтересува от нея. Не пита, защото знае, че няма да му каже.

Тя затваря кухненския шкаф, сгъва едната платнена торба в другата и ги подава на Дани.

– Може ли да ми донесеш няколко яйца следващия път? – пита Стефани. – Мисля, че ще съм в настроение за един омлет.

Той се усмихва.

– Разбира се – отвръща. Винаги отмалява от ирландски акцент.